

«Corona d'Aragó», nom impropï de l'Estat dels Prínceps de Catalunya

Autor: Pau Ribal

Data de publicació: 26-07-2019

Ja és ben hora de foragitar de la historiografia de Catalunya un nom que fomenta la negació de la Nació Catalana al llarg de la història i sa important influència al món contemporani. És el nom «Corona d'Aragó». Article d'En Pau Ribal a la revista digital 'Vibrant'.

Per començar, ¿per què no es pot prescindir de l'expressió «Corona d'Aragó»? Ja d'entrada, no es pot dir «Aragó» el conjunt de tots els antics estats dels comtes de Barcelona, atès que precisament Aragó no era d'ètnia catalana. Això ja hauria de ser prou per intentar trobar un nom que reflectís que aquell estat era majoritàriament d'ètnia i llengua catalanes. Però no, els acadèmics continuen fomentant una falsa superioritat aragonesa per damunt dels regnes de llengua catalana. Per desmitificar que fou Aragó el regne protagonista d'aquell Estat medieval, us mostraré una sèrie de documents extrets d'autors antics que parlen clarament i amb una altra nomenclatura del mateix estat, una nomenclatura molt diferent de la que fomenten els acadèmics actuals.

Primer, cal demanar-se quan és que apareix el nom «Catalunya» en la història

En el llibre *Compendio historial las chronicas y universal historia de todos los reinos de España*, 1628 de Garibay Zamolla, se suggereix que el nom «Catalunya» ve de la fusió de «gots» i «alans».

El primer cop de què es té constància del nom «Catalunya» és en un llibre del segle XII conegut com el *Liber Maiorichinus*, que narra una croada pisana-catalana, capitanejada per Ramon Berenguer III, a Mallorca. «Catalania» és definida com la pàtria dels catalans.

Després, Lucio Marineo Siculo a la Crònica de Aragon de 1524, ens explica com Aragó, envaït per Castella, va ser donat al segle XII de bona fe a Catalunya pel seu últim i legítim rei: Ramir II 'el Monjo'.

Narcís Feliu de la Peña ens explica als Anales de Cataluña de 1709, que els catalans van legislar que el sobirà de Catalunya no es pogués dir «rei» sinó que es digués «comte de Barcelona», tot i que eren coneguts també com a «príncep de Catalunya». Malgrat això, pel títol 'rei d'Aragó' eren coneguts els monarques catalans d'ençà del fill de Peronella d'Aragó i Berenguer IV de Catalunya.

Tot i així, els reis d'Aragó de llavors ençà segons la Historia de la antigua Hibera, 1627, Francisco Martorel ens diu que aquests van tenir per sa pàtria sempre Catalunya.

La Senyera és un símbol originari de Catalunya

Després, hi ha la creença ben estesa que la senyera de les quatre barres no és catalana sinó aragonesa. Però hi ha molts autors antics que tenien clar que aquest era un símbol originari de Catalunya i no d'Aragó, com Pere Antoni Beuter, qui a la Segunda parte de la cronica general de España de 1604 diu:

Així doncs, fins ara veiem que és «Catalunya» el veritable nom d'aquell Estat que el món acadèmic de la història ha difós a tort com «Corona d'Aragó». Però ens oblidem que en aquell temps hi va haver moltes terres d'Occitània que eren propietat o súbdits dels comtes de Barcelona, com el comtat de Provença, terres que encara conserven les quatre barres avui dia. I per quin nom passaven els habitants d'aquelles terres al sud de l'actual França?... Segons el llibre "Espagne et Provence de Eugene Baret, de 1857, sobre el trobador Albert de Sisteron (1194 -1221), aquest es referia a aquests habitants amb el nom de «catalans».

Així s'explica que Jaume I, havent nascut a Montpeller, es considerava a ell mateix català, ja que en aquell temps aquella terra la dominava Catalunya. Aquest conqueridor de Balears i el País Valencià va deixar ben clar en son Llibre dels Feyts que la pàtria que ell estimava era Catalunya, de la qual deia que era el millor regne d'Espanya.

La llengua oficial fou la catalana

La llengua que imperava en tots aquells estats separats però alhora units per la mateixa corona, no era altre que la catalana, com així queda escrit en Coronaciones de los serenissimos reyes de Aragon de Gerónimo Blancas i ?Juan Francisco Andrés de Uztároz, 1641.

Per catalans foren coneguts la totalitat dels seus habitants

Tot i que el regne de València va ser creat amb gent vinguda d'Aragó però majoritàriament de Catalunya, van passar sota el nom de catalans fins i tot els pobladors del regne de Múrcia, com així es diu a la Crònica de Ramon Muntaner, s. XIV, adaptació de Jaume Cortey 1562.

I el mateix per al cas de Balears. Crònica de Ramon Muntaner, segle XIV, adaptació moderna a la Historia general del Reyno Balearico, Juan Dameto (i Vicente Mut) de 1633.

I tot i que el títol de «Rei de Catalunya» no va existir mai, a la Crònica del mallorquí Pere Marsili, segle XIV, adaptació moderna de Jose Maria Quadrado del 1850, parlen de Jaume I com a 'Rey de Cathalunya'.

Així doncs, amb tot l'exposat ja queda ben demostrat que la denominació «Corona d'Aragó» no fa justícia a aquell Estat configurat per catalans. Caldria trobar-ne una altra. Com per exemple "Corona de Catalunya". Però encara que en aquell temps es digués «corona d'Aragó», tothom tenia ben clar que aquell era un estat català com una catedral. Com així ho diu el cronista aragonès Jerónimo Zurita i Castro a Los Anales de la Corona de Aragón, 1579.

Vet aquí llavors que aquell estat, fins ara conegut com a «Corona d'Aragó», també es va expandir per tot el Mediterrani. I com a catalanes i no com aragoneses van ser conegudes ses gestes.

"Los reyes de Aragon en Annales historicos", Pedro Albarca, 1693

Tampoc van ser coneguts com «aragonesos» els nous súbdits de la corona, sinó com «catalans»

Epitome histórico del portentoso Santuario, y real Monasterio de Nuestra señora de Montserrat". Pedro Serra Postius, 1747

I el català és la llengua que es va estendre en eixos nous regnes

Gramàtica de la lengua vulgar de España, Bartholime Gravio Lovaina, 1559

Era tan poca la diferència que hi havia entre catalans i valencians, que per les nacions estrangeres tots passaven per ser de la mateixa nació, i sovint hom deia «Catalunya» el Regne de València.

Matteo Bandello, "Novelle I", 1554, adaptació de Ricardo Bancker de 1791

Hi havia tan poc dubte del fet que aquell estat l'havien fet els catalans, que alguns autors no dubtaven en anomenar-lo «Imperi Català».

Anales de Cataluña, Narcis Feliu, 1709

Emporio del orbe: Cadiz ilustrada, investigacion de sus antiguas grandezas, 1690, Gerónimo de la Concepción

Però la cosa no s'acaba aquí. Sovint avui dia a les escoles quan s'explica la història dels catalans sota l'ombra d'Aragó es posen mapes d'aquesta mena:

Però si fem una ullada a com eren els mapes de l'antiguitat en aquesta zona del món ens podem trobar que són força diferents:

1493, Martín Behaim

1476, Francesco Benincasa

1505, Andrea Benincasa

1482, Francesco Berlinghieri

1540, Battista Agnese

1547, Benedetto Bordone

Amb tot l'exposat, demano molt seriosament desterrar del món acadèmic i historiogràfic la denominació impròpia «Corona d'Aragó» per referir-se a aquell antic estat de regnes català i començar a utilitzar altres denominacions que li facin justícia, com «Corona de Catalunya» o «Imperi Català».

Pau Ribal, cercador historiogràfic de la Catalunya insular
26 de Gener de 2018 Vibrant

<http://historiavibrant.cat/corona-darago-nom-impropi-de-lestat-dels-princeps-de-catalunya/?fbclid=IwAR2IEi0WJU6k7D9kp5hckp0agipC0htRytm9vKpDRKsSWUx13ZOFcrWPYfU>